

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
ZAGREB
Frankopanska 16

Poslovni broj: Us-9404/2009-4

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Dubravke Markt, predsjednice vijeća, Smiljana Mikuša i Blanše Turić, članova vijeća, te više sudske savjetnice Biserke Špoljar, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja A. d.d, sa sjedištem u Z., kojeg zastupa odvjetnik N. G. iz Odvjetničkog društva „G. & P., Pisarnica II Z., protiv rješenja tužene Hrvatske agencije za nadzor financijskih usluga, Zagreb, Miramarska 24b, klasa: UP/I-453-02/09-30/12, Urbroj: 326- 112-09-7 od 9. srpnja 2009., radi izdavanja odobrenja za obavljanje funkcije člana uprave, u nejavnoj sjednici vijeća održanoj dana 4. siječnja 2012.,

p r e s u d i o j e

Tužba se odbija.

Obrazloženje

Točkom I. osporenog rješenja odbija se zahtjev za izdavanje odobrenja V. Š. iz S., za obavljanje funkcije člana uprave društva A d.d. Z., dok je točkom II. izreke osporenog rješenja odlučeno da se isto neće objaviti u Narodnim novinama. Tužitelj u tužbi prigovara zakonitosti osporenog rješenja iz svih razloga propisanih člankom 10. stavkom 1. točka 1. i 3. Zakona o upravnim sporovima. Prvenstveno ističe da je pobijano rješenje posljedica nepravilno utvrđenog činjeničnog stanja te da je odbijanje izdavanja odobrenja za obavljanje funkcije člana Uprave društva A. kandidatkinje V. Š. proizvoljno i paušalno, odnosno da je donesena odluka tuženika nekorektna i neutemeljena na stvarnim činjenicama. Ukazuje da su pitanja kandidatkinji od strane tuženika bila usmjerena isključivo na odredbu članka 30. Zakona o osiguranju, sukladno kojoj odredbi je kandidatkinja i dala svoje odgovore, pa stoga nema govora da bi ista iskazala nepoznavanje zakonskih odredbi, kako to tuženik navodi. U svezi tuženikovog stava koji se odnosi na odredbu članka 96. stavka 4. Zakona o osiguranju tvrdi da nema govora o nepoznavanju citirane odredbe od strane kandidatkinje, već se naprotiv radi o nekorektnom stajalištu tuženika, koji očito drži da nitko nema pravo tumačiti određenu zakonsku odredbu na način suprotno onome kako to čini tuženik. Dodaje da neslaganje kandidatkinje sa stavom tuženika nipošto ne znači da bi ista u svom poslovanju i vršenju dužnosti člana Uprave postupala suprotno odredbi članka 29. Zakona o osiguranju. Stoga, bez obzira na svoje ovlasti, tuženik nema pravo uskraćivati svoje odobrenje nekome sam zato što se u određenom segmentu ne slaže sa njegovim stavom. Nadalje, osporava stav tuženika u dijelu koji se odnosi na kandidatkinjin program vođenja poslova tužitelja i ističe da su projekcije u tom programu samo projekcije na temelju kojih tuženik nije mogao donijeti relevantan zaključak koji bi poslužio u svrhu neizdavanja

odobrenja. Naglašava da se u financijskom dijelu plan kandidatkinje V. Š. ni u čemu nije razlikovao od plana G. N., koji je dobio odobrenje, pa je ostalo nejasno kako ista projekcija i plan u jednom slučaju zadovoljava kriterije tuženika, a u drugom ne zadovoljava. U potpunosti negira postojanje razloga za nedavanje odobrenja iz članka 28. stavka 6. Zakona o osiguranju, jer tuženik svoj zaključak, kako kandidatkinja neće izvršavati poslove člana Uprave društva za osiguranje sukladno Zakonu i relevantnim propisima, crpi iz činjenice različitog tumačenja pojedinih zakonskih odredaba tužitelja, što očito ne može biti razlogom za isticanje navodne nespремnosti kandidatkinje Š. da obavlja dužnost sukladno Zakonu.

Konačno ukazuje da kandidatkinji nije omogućen uvid u sadržaj zapisnika koji je sastavljen prilikom predstavljanja programa, na koji bi mogla reagirati na eventualne netočnosti istog, te da se iz obrazloženja osporenog rješenja ne može razlučiti je li isto zaista donijeto sukladno odredbi članka 8. Zakona o Hrvatskoj agenciji za nadzor financijskih usluga, kao ni jesu li u donošenju odluke sudjelovale kvalificirane osobe uz potrebnu većinu glasova, tim više što je pobijani akt donio (potpisao) član Uprave tuženika koji ispitivanju kandidatkinje nije bio prisutan. Slijedom svega navedenog predlaže da se tužba uvaži i osporeno rješenje poništi.

Tužena Hrvatska agencija za nadzor financijskih usluga u opširnom odgovoru na tužbu u bitnom ostaje kod svih razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja i predlaže Sudu da tužbu u cijelosti odbije kao neosnovanu.

Tužba nije osnovana.

Analizirajući podatke spisa predmeta Sud nalazi da je tužena Agencija u pravilno provedenom postupku, sukladno odredbi članka 8. Zakona o Hrvatskoj agenciji za nadzor financijskih usluga, potpuno i pravilno utvrdila činjenično stanje i na temelju istog, donoseći zakonit akt, pravilno primijenila materijalno pravo.

U konkretnom slučaju valja imati u vidu da je temeljem odredbe članka 15. točke 4. alineja 3. Zakona o Hrvatskoj agenciji za nadzor financijskih usluga (Narodne novine, broj 140/05.) u obavljanju svojih javnih ovlasti ista ovlaštena izdavati i oduzimati odobrenja i suglasnosti kada je to ovlaštena Zakonom o osiguranju, Zakonom o posredovanju i zastupanju u osiguranju, Pravilnikom o uvjetima za dobivanje ovlaštenja za obavljanje aktuarskih poslova i Pravilnikom o uvjetima za dobivanje ovlaštenja za obavljanje poslove za posredovanje i zastupanje u osiguranju, dok je tužena Hrvatska agencija za nadzor financijskih usluga, sukladno članku 12. stavku 1. Zakona o osiguranju (Narodne novine, broj 151/05. i 87/08.), kao nadzorno tijelo tužitelja, ovlaštena prosuditi može li i hoće li predložena kandidatkinja V. Š. za obavljanje funkcije člana Uprave društva za osiguranje, tu funkciju obavljati sukladno tom Zakonu, propisima donesenim na temelju tog Zakona te drugih zakona i propisa koji uređuju poslovanje društva za osiguranje.

Nadalje, valja ukazati, da je odredbom članka 28. stavka 1. potonjeg Zakona propisano da članom uprave dioničkog društva za osiguranje može biti imenovana osoba koja dobije odobrenje nadzornih tijela za obavljanje funkcije člana uprave društva za osiguranje, dok je stavkom 5. istog članka Zakona propisano da će nadzorno tijelo izdati odobrenje iz stavka 1. ovog članka ako na temelju potrebite dokumentacije koju propisuje nadzorno tijelo i predstavljenog programa vođenja poslova društva za osiguranje zaključi da kandidat ispunjava uvjete za člana uprave društva za osiguranje.

Stavkom 6. članka 28. Zakona o osiguranju propisano je da će nadzorno tijelo odbiti izdavanje odobrenja ako iz podataka kojim raspolaže proizlazi da bi zbog djelatnosti i poslova kojima se osoba bavi, odnosno zbog postupaka koje je osoba činila, bilo ugroženo poslovanje društva za osiguranje sukladno pravilima o ograničavanju rizika ili ako na temelju navoda o predstavljanju programa vođenja poslova društva za osiguranje prosudi da kandidat neće izvršavati poslove društva za osiguranje sukladno propisima donesenim na temelju ovog Zakona te drugih zakona i propisa koji uređuju poslovanje društva za osiguranje ili ako utvrdi da je osoba u zahtjevu za izdavanje odobrenja, odnosno tijekom predstavljanja programa vođenja poslova društva za osiguranje navela nestručne podatke.

Konačno, u postupku izdavanja odobrenja za obavljanje funkcije člana uprave društva za osiguranje tužena Agencija ima u vidu obveze članova uprave društva za izdavanje propisane člankom 29. Zakona o osiguranju, a posebno obveze iz stavka 2. i 5. navedenog članka, tj. propisati način poslovanja i osigurati praćenje rizika kojima je izloženo društvo za osiguranje te donijeti odgovarajuće mjere kojima će društvo za osiguranje ograničavati rizike.

Iz podataka spisa predmeta razvidno je da je Nadzorni odbor tužitelja, društva A. d.d. Z., podnio dana 30. travnja 2009. godine Hrvatskoj agenciji za nadzor financijskih usluga zahtjev za izdavanje odobrenja za obavljanje funkcije člana Uprave V. Š. iz S., sa programom vođenja poslova društva koji predlaže kandidatkinja te da je dana 21. svibnja 2009. godine dopunjen program vođenja poslova. Uz zahtjev je priložena dokumentacija propisana Pravilnikom o sadržaju potrebne dokumentacije koja se dostavlja uz zahtjev za izdavanje odobrenja kandidatu za člana Uprave društva za osiguranje, odnosno društva za reosiguranje (Narodne novine, broj 2/09.).

Tijekom postupka izdavanja odobrenja tužena je Agencija izvršila uvid u Program vođenja poslova A. d.d. sa dopunama istog, dostavljena financijska i statistička izvješća, te je na poziv Agencije kandidatkinja V. Š. dana 4. lipnja 2009. godine pristupila u prostorije Agencije radi predstavljanja svog programa vođenja poslova društva A. d.d. Zagreb.

Tijekom predstavljanja programa kandidatkinja je odgovarala na pitanja tužene Agencije u svezi programa i poznavanja pravila poslovanja društva za osiguranje, te je tužena Agencija iz odgovora kandidatkinje utvrdila njeno nepoznavanje zakonskih odredbi kojima je propisano poslovanje društva za osiguranje te nepoznavanje pravila o ograničavanju rizika. Kandidatkinja je iskazala nepoznavanje obveza uprave podnošenja izvješća nadzornom odboru tijekom poslovanja i o stanju društva te o poslovima koji bi mogli biti od velikog značaja za rentabilnost poslovanja i za likvidnost društva, a kako je to propisano člankom 250. Zakona o trgovačkim društvima (Narodne novine, broj 11/93., 34/99., 121/99., 118/03. i 107/07.), koji Zakon se temeljem članka 14. Zakona o osiguranju primjenjuje na društva za osiguranje, ako Zakonom o osiguranju nije drugačije propisano.

Nadalje, predložena kandidatkinja je na predstavljanju programa navela kako je upoznata s rješenjem koje je Agencija donijela u postupku nadzora nad društvom u svezi s uključivanjem pozitivnih revalorizacijskih rezervi u izračun društva i dodala da je riječ o različitom tumačenju članka 96. stavka 4. Zakona o osiguranju te da, ako postoje različita tumačenja, treba doći do zajedničkog stava. Ustrajući na stajalištu da se Agencija i društvo trebaju dogovoriti i doći do zajedničkih stavova, kandidatkinja je iskazala nepoznavanje zakonskih normi kojima je propisana ovlast Agencije kao nadzornog tijela i s time u svezi

prava i dužnosti društva osiguranja i njegove uprave. Stoga je tužena Agencija pravilno zaključila da kandidatkinja pokazuje u bitnom nerazumijevanje obveza člana uprave društva za osiguranje propisanim člankom 29. Zakonom o osiguranju, dok je uvidom u dostavljeni program kandidatkinje i projekcije izvješća utvrđeno kako isti nisu utemeljeni na realnim odnosno jasno definiranim pretpostavkama i stvarnim pokazateljima kretanja tržišta kapitala.

Sukladno utvrđenom činjeničnom stanju tužena Agencija je pravilno zaključila da predložena kandidatkinja V. Š. neće izvršavati poslove društva za osiguranje sukladno odredbama Zakona o osiguranju te drugih zakona i propisa koji uređuju poslovanje društva za osiguranje, pa je pravilno postupila kada je temeljem odredbe članka 28. stavka 6. Zakona o osiguranju donijela rješenje kojim je odbila zahtjev za izdavanje odobrenja V. Š. iz S. za obavljanje funkcije člana Uprave iz društva A. d.d. Zagreb.

Navedeno rješenje je tužena Agencija donijela u skladu sa svojim ovlastima, u pravilno provedenom postupku, pa Sud ocjenjuje da osporenim aktom zakon nije povrijeđen na štetu tužitelja.

Kako navodima tužbe nije dovedena u sumnju pravilnost osporenog rješenja, to je trebalo sukladno odredbi članka 42. stavka 2. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 53/91., 9/92. i 77/92.) tužbu odbiti kao neosnovanu.

U Zagrebu 4. siječnja 2012.

Zapisničarka
Biserka Špoljar, v.r.

Predsjednica vijeća
Dubravka Markt, v.r.

Za točnost otpravka-ovlaštenu službenik

Ida Balent